

நாலாயிரத் தீவ்விய பிரபந்த வியாக்கியானங்களின் மொழிநடை - மணிப்பிரவாளம் -

கலாநிதி சுபதினி ரமேஷ்

I

நீண்ட நெடிய வரலாறு உடைய தமிழிலக்கிய பாரம்பரியத்தில் விஜயநகர காலத்தில் எழுந்த இலக்கியங்கள் சமயம், தத்துவம் சார்ந்தவையாகவும், பழமை போற்றும் பண்புகளைக் கொண்டவையாகவும் விளங்குகின்றன. சோழர்கால இலக்கியங்களையும், நாயக்கர்கால இலக்கியங்களையும் ஒப்பிட்டு ஆராயும் போது அக்காலப் புலவர்களின் பாடல்கள் கவித்துவச்சிறப்பு உடையனவாக அமைவதற்கு ஆட்சிச்சிறப்பு ஒரு காரணமாக இருந்தது எனலாம். நாயக்கர்காலத்து இலக்கியங்கள் கல்வி அறிவுடையோர் மட்டுமே ஆய்ந்து கற்கும் பண்புடையதாகக் காணப்பட்டது.

தமிழ்மொழியின் இலக்கிய கூறுகளில் பக்தி இலக்கியங்கள் தனித்தன்மை வாய்ந்தவையாகும். தமிழ்மொழி பக்தி இலக்கிய வகையில் உலக இலக்கியங்களிடையே உயர்ந்த இடம் பெற்றிருக்கின்றது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. பக்தி இயக்க காலத்திய சைவ சமயாசாரியர்களும், வைணவ ஆழ்வார்களும் தோன்றியிராவிட்டால் தமிழ்மொழியின் சிறப்பு உலகமெலாம் பரவ வாய்ப்புண்டாகியிருக்காது. மிகப்பழங்காலம் முதலே தமிழர்கள் நிலத்தை ஐந்து வகையாகப் பிரித்து, ஒவ்வொன்றுக்கும் ஒவ்வொரு கடவுளை உரியவர் ஆக்கி வழிபட்டார்கள். சைவர் தொழும் முருகன் குறிஞ்சிக் கடவுளாகவும் வைணவர் வணங்கும் திருமால் முல்லை முதல்வனாகவும் விளங்கினார்கள். இலக்கிய உலகத்தில் இவ்விரண்டு சமயச்சார்புள்ள தமிழ்நூல்களைப் போன்று சமய நூல்கள் தோன்றவில்லை. தோன்றிய சிலவும் விளக்கம் பெறவில்லை.

ஆழ்வார்களும், சைவசமயசாரியர்களும் தாம் வாழ்ந்த காலத்தில், தங்களது வாழ்க்கையின் மூலமாகவும் அருளிய உபதேசங்களின் மூலமாகவும் மக்களை நல்வழிப்படுத்தினார்கள். வைணவ ஆழ்வார்கள் பாடிய திருப்பாடல்களைத் தமிழ்மக்கள் தமிழ் வேதம் எனப் பாராட்டுகிறார்கள். வேதங்களைப் போலவே ஆழ்வார்களின் பாடல்களும் திருக்கோயில்களில் ஒதப்பட்டு வருகின்றன ஆழ்வார்கள் என்னும் சொல்லுக்குப் பூர்வாசிரியர்கள் 'எம்பெருமானுடைய மங்கள குணங்களில் ஆழங்கால்படுபவர்கள்' என்று கூறியருளினார்கள். இன்னொருவகையில் ஆழ்வார் என்ற சொல் வைணவ சமயத்தோடு தொடர்புடைய திருமாலைப்பற்றிப் பாடிப்பரவிய பன்னிரு அடியார்களைக் குறிக்கின்றது. சென்னைத் தமிழ்பேரகராதி 'ஆழ்' என்னும் வினையடியாகப் பிறந்த ஆழ்வார் என்னும் சொல்லுக்கு "பகவத் குணங்களில் ஆழ்ந்து ஈடுபடுவோர்" என்று பொருள் தருகின்றது.

வைணவ ஆழ்வார்கள் பன்னிருவர் என வழங்கப்படுகின்றனர். இவர்கள் அருளிய பிரபந்தங்களும், திருவரங்கத்து அமுதனார் அருளிய இராமானுச நூற்றந்தாதியும், அடங்கியதாக ஸ்ரீ நாலாயிரத் திவ்விய பிரபந்தம் அமைகிறது. இப்பிரபந்தங்களை அவதார முறைப்படி அமைக்காமல், பிரபந்தங்களின் சீர்மையை ஒட்டித் திருப்பல்லாண்டு முதலாக, இராமானுச நூற்றந்தாதி ஈறாக முறைப்படுத்தியுள்ளனர்.

இந்தச் சூழ்நிலையில் பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டின் இடைப்பகுதியில் தோன்றி பதினாலாம் நூற்றாண்டின் இடைப்பகுதி வரை வாழ்ந்த வேதாந்த தேசிகர் வைணவ சமயத்தில் ஒரு பெரும் பிரிவாகி வடகலை வைணவத்தை வளர்த்து வந்த பெருமை வாய்ந்தவர். இவர் செய்த வைணவநூல்கள் தென்மொழி நூல்கள் என மிகப்பல. இதே காலத்தில் பிள்ளைலோகாசாரியார் மூலமும் அவர் தம்பி அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் மூலமும் பின்னர் அப்பரம்பரையில் உதித்த மணவாளமாமுனிகள் மூலமும் வளர்ந்த வைணவ சம்பிரதாயம் தென்கலைச் சம்பிரதாயம் என்று பெயர் பெறுவதாயிற்று. வைணவ சம்பிரதாய நூல்கள் 12 ஆசாரியர்களே தமிழில் வடமொழியை அதிகமாகக் கலந்து நூல் செய்தார்கள். மணிப்பிரவாள நடை என்ற இரு மொழிக்கலப்பான நடை இக்காலத்தில் மிகவும் அதிகமாக ஆட்சியிலிருந்தது.

தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் நூலாசிரியர்களுக்குச் சமமாக உரையாசிரியர்கள் இடம்பெற்றுள்ளனர். ஒரு நூலுக்கு குறிப்புரை தோன்றிய பின் காலம் செல்லச் செல்ல அந்நூலைப் பற்றிய கருத்துக்கள் வளர்ந்தன. குறிப்புரை மெல்ல மெல்ல விரிவடைந்து விளக்கவுரை ஆயிற்று. உரை இவ்வாறு ஒரு நூலுக்குச் சிறிய அளவில் தோன்றிய குறிப்புரை காலப்போக்கில் விளக்கவுரை ஆயிற்று. இத்தகைய வளர்ச்சியைத் தெளிவாக எடுத்துக்காட்டும் சிறந்த சான்றுகளாக நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த திருவாய்மொழி உரைகள் வழங்குகின்றன. திருவாய்மொழிக்கு முதல் உரையாக 6000 படி தோன்றியது. அவ்வரை பின்னர் 9000 படி ஆயிற்று. பின்னர் 24000 படி ஆயிற்று. பிறகு 36000 படியாக வளர்ந்தது. இத்தகைய வளர்ச்சி நிலையை எல்லா உரைகளின் வரலாற்றிலும் தெளிவாகக் காண முடிகின்றது. இவற்றுள் நம்மாழ்வார் பாடியுள்ள திருவாய்மொழிக்கு பலர் உரை வகுத்துள்ளனர் அவ்வாறு அதனைக் காத்தருளிய உரைகாரர்தம் பெருமையினைப் பின்வரும் வெண்பா வெளிப்படுத்துகின்றது.

“பிள்ளான் நஞ்சீயர் பெரியவாச்சான்பிள்ளை
தெள்ளார் வடக்குத் திருவீதிப்-பிள்ளை
மணவாளயோகி திருவாய்மொழியைக் காத்த
குணவாளர் என்று நெஞ்சே கூறு”

பிள்ளான் ஆறாயிரப்படியையும், நஞ்சீயர் ஒன்பதினாயிரப்படியையும், வாதிசேசரி அழகிய மணவாளசீயர் பன்னீராயிரப்படியையும், பெரிய வாச்சான்பிள்ளை இருபத்துநாலாயிரப்படியையும், வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை முப்பத்தாறாயிரப்படியையும் இயற்றினர். ஆண்டாள் பாடியுள்ள திருப்பாவைக்கு அவர் வகுத்துள்ள வியாக்கியானம் மூவாயிரப்படி என்று குறிப்பிடப்பெறும்.

II

சங்க காலந்தொடக்கம் வடமொழியாளரும் பாகத மொழியாளருமாகிய பிராமணர், சமணர், பௌத்தர் என்போர் தமிழ் நாட்டிற் குடியேறித் தமிழ் மக்களோடு கூடி வாழ்ந்து வந்திருக்கின்றனர். வெவ்வேறாய் பலதிறப்பட்ட மொழிவழக்குகளை பேசும் மக்கள் வாழும்போது, ஒரு மொழியில் கையாளப்படும் சொல், வேறொரு மொழியிற் சென்று கலத்தல் இயற்கையாகும். வடமொழி பேச்சு வழக்கற்ற மொழியாதலின், தமிழ்ச் சொற்கள் அம்மொழியிற் பெருந்தொகைச் சென்று கலத்தல் சாத்தியமற்றதாகி விட்டது. பல்லவர் காலத்திலே தமிழ் நாட்டில் வடமொழி சிறப்பாகப் பாராட்டப்பட்டு வந்தது. இதற்கு காரணமாக அக்கால அரசர்கள் வடமொழியையும், வடமொழியாளர்களையும் போற்றி வந்தமையை முதன்மையாகக் குறிப்பிடலாம். எனவேதான் தமிழ்மொழியோடு வடமொழிச் சொற்களையும், சொற்றொடர்களையும் கலந்து எழுதும் மரபு அக்காலத்தில் ஆரம்பமாயிற்று. இதற்குச் சான்றுகளாக அக்காலத்து சாசனங்களையும், அப்போது எழுந்த தேவாரம் முதலிய பக்திப்பாடல்களிலும் வடமொழிச் சொற்கள் தமிழ்நடைப்பாங்கிற்கு இயைந்த உருவத்தில் அமைக்கப்பட்டுள்ளமையையும் காணலாம். இதிலிருந்து விருத்தியடைந்ததே மணிப்பிரவாள நடையாகும். இங்ஙனம் சிறிது சிறிதாக வடமொழிச்சொற்கள் தமிழ்மொழியோடு கலக்கத்தொடங்கியதன் விளைவாகத் தமிழில் மணிப்பிரவாளநடை உண்டாயிற்று.

ஸ்ரீபுராணம் முதலிய நூல்கள் எழுந்த காலம் தொடக்கமாக உரையாசிரியர்கள் காலம் ஈறாக மணிப்பிரவாள நடை தமிழ் நாட்டில் நிலிவற்று எனத் தெரிகின்றது. அந்நடையினை ஆரம்பித்து வைத்தவர்கள் சமணர்களெனினும் அதனைப் பிற்காலத்தில் வளர்த்து வந்தவர்கள் வைணவர்கள் என்பதற்கு அவர்கள் நாலாயிரப் பிரபந்தத்திற்கு எழுதியுள்ள

வியாக்கியான உரைகள் சான்றாக விளங்குகின்றன. நாலாயிரப் பிரபந்தத்தைத் தேடிப்பெற்று வகுத்தவர் நாதமுனிகள் என்பர். அவருக்குப்பின் வைணவப் பெருந்தலைவராக விளங்கிய இராமானுசர் 12 ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவர் என்பர். அவர் காலத்திற்குப் பின் வைணவ ஆசாரிய பரம்பரையில் வந்த திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் என்பவர் திருவாய்மொழிக்கு மணிப்பிரவாளநடையில் ஆயிரப்படி என்னும் உரையொன்றை வகுத்தார். அவருக்குப் பின் நஞ்சீயர், நம்பிள்ளை, பெரியவாச்சான்பிள்ளை, வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை ஆகியோர் முறையே ஆறாயிரப்படி, ஒன்பதினாயிரப்படி, இருபத்து நாலாயிரப்படி, முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் உரைகளை மணிப்பிரவாள நடையிலே வகுத்தனர். அவர்கள் வாழ்ந்த காலம் 14 ஆம் 15 ஆம் நூற்றாண்டுகள் எனக் கூறப்படுகின்றது. திருவாய்மொழிக்கு மட்டுமின்றி, நாலாயிரப் பிரபந்தத்திலுள்ள ஏனைய பிரபந்தங்கள் சிலவற்றிற்கும் அந்நடையில் அக்காலத்தில் உரைகள் வகுக்கப்பட்டுள்ளன. அவ்வுரைகள் தவிர வைணவ ஆசாரியர்களுடைய வரலாற்றைக் கூறும் குரும்பரம்பரைப் பிரபாவம் என்னும் நூலும் பின் அழகிய பெருமாள்சீயரால் அக்காலத்தில் மணிப்பிரவாள நடையில் இயற்றப்பட்டுள்ளது. அந்நடை மிகச்சிறப்பாகக் கையாளப்பட்ட காலத்தில் வடமொழி தமிழ்நாட்டிலே பலராலும் ஆதரிக்கப்பட்டு வந்துள்ளது என்பதை நாம் வில்லிபாரதம், திருப்புகழ் முதலியவற்றைக் கொண்டு அறியலாம்.

12 ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பாதியில் இராமானுசர் நியமனத்தின் மேல் திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் திருவாய்மொழி வியாக்கியானம் ஆறாயிரப்படி எழுதத் தொடங்கியது முதல், தமிழ் வசனத்தில் மணிப்பிரவாளநடை வழங்கத்தொடங்கிவிட்டது. வைணவரே அதிகமான மணிப்பிரவாள நூல் செய்தனர்; அநேக நூல் சமணர்கள் செய்துள்ளனர்; சைவர் செய்தது, ஒன்றே: 16 ஆம் நூற்றாண்டில் சிவாக்கிரயோகி செய்த சிவஞானசித்தியார் உரை ஒன்றுமே, இவ்வாறு விளைந்த தென்மொழி வடமொழி கலப்பை, இக்காலப்பகுதியில் பெருக்கக்காணலாம்.

வடமொழி (செய்யுளில்) விரவின் அது மணிப்பிரவாளமாம்; அதற்கு எதுகையில்லை என்பது வீரசோழியம் (180), சரித்திரக் கண்கொண்டு பார்க்கும் போது, இந்நூல் செய்யப்பெற்றது, வீரராசேந்திரசோழன் காலம் (கி. பி. 1063-1076) இவருக்கு முந்திய வைணவ ஆசாரியர் வடமொழியிலேயே

நூல் செய்தார்கள். பின்னர்தான் இருமொழி கலந்த நடை மிகுதியாயிற்று. சமணர்கள் மணிப்பிரவாளநடை நூல் இக்காலத்துக்கு முன் செய்திருந்தால், அது இப்போது கிடைக்கவில்லை. ஆதலால், பேச்சு வழக்கில் அக்காலத்தே வழங்கிய இருமொழிக்கலப்பையும், சோழப்பேரரசருடைய கல்வெட்டுக்களில் வடமொழியும் தென்மொழியும் பயின்றிருப்பதையும் கருத்தில் கொண்டு, இருமொழிக்கலப்புக்கு வீரசோழியமுடையார் இவ்வாறு ஓர் அமைதி காட்டினாரோ என்று கருதும்படியுள்ளது.

இவ்வியாக்கியான ஆசிரியர்களுக்கிருந்த சிறப்பு இரண்டு; ஒன்று பகவானுடைய சமஸ்த கல்யாண குணங்களிலும், அவற்றை எடுத்துப் பேசுகின்ற ஆழ்வார் பிரபந்தங்களிலும், அளவின்றித் தோய்ந்திருத்தல், ஆகவே, பிரபந்தத்துள் ஒரு சொல்லை எடுத்தாலும் கூட, இவ்வளவு அநுபவமும் தோய்வும் அச்சொல் வழியே வெளிப்படுத்துகின்றது. வெளிப்படுவது அச்சொல்லின் பொருள் மாத்திரம் அல்ல; சகல அநுபவமும், மற்றது: வடமொழியில் அளவில்லாத பயிற்சி. அக்காலத்து வாழ்ந்த பிராமணர் அனைவருமே, வடமொழிதான் தங்களை நேரே பரமபதத்தில் கொண்டு போய்ச்சேர்க்கும் என்ற அடிப்படை நம்பிக்கை உள்ளவர்கள். காரணம் அவர்கள் தமிழ்ப்பற்றில் குறைவில்லை; மூல ஆசாரியரான இராமானுசர் தமிழில் ஒரு நூல் கூடசெய்ததில்லை; எல்லாம் வடமொழியில்தான் செய்தார். ஆகவே, வியாக்கியானம் செய்த ஆசாரியர்கள் தங்கள் குரு காட்டிய வழியில் சென்று, வடமொழியில் நூல் செய்தார்கள். புது நூல் செய்யாமல், தமிழ் நூலுக்கு உரை செய்யப் புகுந்தவர்கள் ஆதலால், தங்கள் சொல்லிய வடமொழியோடு கூட, கொஞ்சம் தமிழையும் கலந்துகொண்டார்கள்.

இராமானுசர் ஏன் வடமொழியில் நூல் செய்தார் என்பது கேள்வி, வடமொழி அதிகம் பயின்று அதிலே பெற்றிருந்த பாண்டித்தியமும், தாம் வடமொழிச்சாத்திரங்களையே உரை செய்ய எடுத்துக்கொண்டமையும் என்றுதான் இதற்கு விடை கூறவேண்டும்.

அன்றியும், அக்காலத்தில், தமிழ் மக்களிற்கு வடமொழியைக் காட்டினால் அது தேவபாஷை எனக்கருதி அதில் அதிகம் ஈடுபடுவார்கள். சைவரை வைணவராக்க இதுவும் ஒரு நல்ல சாதனம் என்றும் அவர் கருதியிருக்கலாம். எப்படியும் மனித இயல்பு, எந்தக்காலத்திலுமே, புரியாததில்

ஒரு மயக்கம் கொள்ளுதல்; நல்ல தமிழிலே சொல்லிவிட்டால், சைவ மக்கள் நன்கு புரிந்து கொள்ளுவார்கள்; தங்கள் சமய தத்துவங்களை விட இவர் சொல்லுவதில் சிறப்பில்லை என்பது நன்கு விளங்கிவிடும்; நன்கு புரிந்து கொள்ளாத வடமொழியில் சொன்னால் மயங்கிவிடுவார்கள் என்பதே இதன் கருத்து, எப்படியோ, இந்த வடமொழி மோகம் வைணவ வியாக்கியானக்காரர்களிடம் நிலைத்துவிட்டது. இதன் விளைவே மணிப்பிரவாளம் இவ்வியாக்கியானங்களை நாம் பயிலும் போது, மொழியை மறந்து, பொருளில் தோய்ந்தோமானால், மிகவும் சிறப்பான தெய்வ அநுபவத்தை பெறுவது உறுதி என அருணாசலம் அவர்கள் குறிப்பிடுகிறார்கள் (1970:245).

III

திவ்விய பிரபந்தம் நாலாயிரத்திற்கும் சிறப்பான வியாக்கியானம் எழுதி அதன் பெருமையாலும், சிறப்பாலும் “வியாக்கியான சக்கரவர்த்தி” என்று புகழ் பெற்றவர் பெரியவாச்சான்பிள்ளையவர்கள் இவர் பகவானையும் பிரபஞ்சத்தையும் ஆன்மாவையும் இவர்களுக்குள்ள தொடர்பையும் பற்றிப் பேசும் பொழுது பெரிதும் வடசொற்றொடர்களைக் கொண்டு எழுதுகிறார். ஆனால் இயற்கை வருணனை போன்றவை கூறுமிடங்களில், தம்மை மறந்து இனிதாகத் தமிழ்ச் சொற்களாலேயே விளக்கமும் கதைகளும் சொல்லிக்கொண்டு போகிறார். பகவத் விஷயத்தைச் சொல்லும் போதுதான் தமிழ்மொழி இவருக்கு போதாததாகி வடமொழியை அதிகமாகக் கையாளுகிறார். இம்மணிப்பிரவாள நடைகளைப் பயிலும் போது தமிழ் வளம் பெறுகின்றது என்பதில் கருத்து வேற்றுமை இருக்கவியலாது பல புதிய சொல்லாட்சிகள், சொற்பொருள்கள், அழகிய தொடர்கள், உவமைகள், பழமொழிகள், வரலாறுகள், மரபுகள், விளக்கங்கள் எல்லாம் அளவின்றிக் கிடைக்கின்றன. வடமொழிக்கலப்பிருக்கிறதே என்று மருண்டால் இத்தனையும் இழக்க வேண்டியிருக்கிறது. (அருணாசலம் மு, 1970 ; 275)

வைணவத்தின் இரு உட்பிரிவுகளில் வடகலையார் வடமொழி நூல்களாகிய பிரம்மசூத்திரம், பகவத்கீதை முதலியவற்றிக்கு முதன்மை கொடுப்பது போல, தென்கலையார் திவ்விய பிரபந்தத்திற்கு முதன்மை தருகின்றனர் என சுப்பிரெட்டியர் தனது வைணவ இலக்கியம் என்னும் நூலில்

குறிப்பிடுகின்றார். எனவே பெரியவாச்சான்பிள்ளையும் தென்கலை வழியையே பின்பற்றியுள்ளாரென்பது இதிலிருந்து புலனாகின்றது. மேலும் பேராசிரியர் ஜெகதீசன் அவர்கள் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார்கள். "He (Preavachan Pillai) has the unique reputation of having commented upon all the four thousand hymns of the Alwars. He was a master of the mani pravala style. His commentary largely follows Nanjiyar's and draw liberally on the Ramayana for the philosophical interpretations" (History of Sri Vaishnavism in the Tamil country; 100)

பெரியவாச்சான் பிள்ளையவர்களின் வியாக்கியானத்தில் உள்ள சிறப்புக்களைக் குறிப்பிடும் போது, இங்கு வடமொழிச் சுலோகங்களும், புராண மரபுச் செய்திகளும் நிறைந்து விளங்க காணலாம். திவ்விய பிரபந்தவுரைகள், சாதாரணமாகத் தமிழில் காணப்பெறும் இலக்கிய உரைகள் போன்றவை அல்ல என சுப்பிரமணிய ஐயர் அவர்கள் குறிப்பிடுகிறார்கள். வைணவசமயத்தின் சொரூபம், சம்பிரதாயங்கள், விஷ்ணுவின் அவதார மாண்புகள், விசிஷ்டாத்வைதத்தின் தத்துவ நுட்பங்கள் ஆகியவை எல்லாம் வேதங்கள், உபநிடங்கள், புராணங்கள், இதிகாசங்கள் முதலியவைகளிலிருந்து எடுக்கப்பெற்ற ஏராளமான மேற்கோள்களோடு, விளக்கப்பட்டிருப்பது மட்டுமன்றிப் பாடல்களின் உட்கருத்தென்றும், தத்துவார்த்தம் என்றும், பல அரிய விஷயங்களை நுண்ணிய அறிவுப்பாங்குடன் உரையாசிரியர்கள் கூறியிருக்கிறார்கள். மேலே குறிப்பிடப்பெற்றவை தமிழும், வடமொழியும் கலந்து விளங்கும் நடையினவாக விளங்கினாலும் பக்திப்பாடல்களில் பொருளாழத்தையும், பலவகை நயங்களையும் விளக்குவதில் நிகரற்றவனவாக விளங்குகின்றன.

பிரபந்த வியாக்கியானங்களில் நடைச்சிறப்புக்களைப் பார்க்கும் போது பெரும் காப்பியங்களுக்கு எழுதப்பட்ட உரைகளிலிருந்து முற்றிலும் வேறுபட்ட நடைத்தன்மை (Unique style) கொண்டவையாகக் காணப்படுகின்றன. இங்கு அஃதென்னென்னில், என்கிறபடி தோற்றும்படி என்கை, இன்றிருகே, அன்றிக்கே போன்ற பல அரிய சொல்லமைப்புக்கள் அதிகமாகக் காணப்படுகின்றன. இவ்வமைப்புக்களுக்கு வடமொழி நூற்பகுதிகளையும் ஆழ்வார்களின் பாடல் அடிகளையும் சான்று காட்டிச்செல்லும் பாங்கினைக் காணலாம். அதுமட்டுமின்றி நல்லதமிழ்

நடையினையும் ஆங்காங்கே சிறுசிறு உரைப்பகுதிகளில் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது. மேலும், மிக நீண்ட தொடர்களை எழுதுவது இவரின் இயல்பாகும். இருப்பினும் ஆங்காங்கே சின்னஞ்சிறு தொடர்களும் அவருடைய பேருரையில் பயின்று வராமல் இருப்பதில்லை.

“இக்குலத்துக்கு மங்கள தீபமானவளே, பெண் பிறந்தார்க்கெல்லாம் த்ருஷ்டியான விளக்கே என்னவுமாம்” (திருப் பெரிய பக் 231)

வைணவ சமுதாயத்திற் பயின்று வழங்கும் பல சொல்லாட்சிகள் பெரியவாச்சான்பிள்ளையின் வியாக்கியானங்களில் காணக்கூடியதாக உள்ளது. வேறு இலக்கிய உரைகளிலே காணவியலாத புதிய சொல்லாட்சிகள் இங்கு பிரயோகிக்கப்பட்டுள்ளன. அதாவது இங்கு பயன்படுத்தப்பட்டுள்ள இடைச்சொற்கள் புதியனவாகக் காணப்படுகின்றன.

இறே, ஆய்த்து

“பன்னிருதிங்கள் கொண்டவிறே” (திருப் பெரிய பக் 343)

“திருவுலகளந்தருளிய சர்வேச்வரனைக் கண்ட அநுகூலர் பட்டது படாநிற்கு மாய்த்து இவை” (திருப் பெரிய. பக். 65)

இறே (அன்றோ), ஆய்த்து (ஆயிற்று) என்னும் பொருளில் இவை கையாளப்பட்டிருக்கலாம் இவற்றைவிட ‘அங்குத்தை’ ‘இங்குத்தை’ போன்ற சொற்களை அவர் அவ்விடத்து, இவ்விடத்து என்னும் பொருளிலும் அவர்களோட்டை, இவர்களோட்டை என்ற சொற்களை அவர்களுடைய இவர்களுடைய என்ற பொருளிலும், அததை, இத்தை, எத்தை என்பவற்றை அதனை, இதனை, எதனை என்ற பொருளிலும் வழங்கியிருக்கின்றார். இவற்றைவிட அதுக்கு, இதுக்கு போன்ற சொற்களை அதற்கு, இதற்கு என்ற சொற்களின் திரிபு வடிவங்களாகவும், வேண்டும் என்னும் வினைமுற்று வடிவத்தை வேணும் எனவும் இருந்தாற் போல என்ற தொடரை இருந்தாற்போல என்ற வடிவத்தின் திரிபாகவும் வழங்கப்பட்டமைக்கு சான்றுகள் பல காணப்படுகின்றன.

எண்ணற்ற வடசொற்களை அதிகமாகக் கலந்து எழுதும் போக்கினை பெரியவாச்சான்பிள்ளையிடம் கண்டாலும் தனித்தமிழ்ச் சொற்களையும் அவர் கையாண்டுள்ளார் என்பதையும் திருப்பாவை உரையில் காணப்படும் எடுத்துக்காட்டுகள் உணர்த்துகின்றன. தலைஎடுத்தல், மேனாணிப்பு, தம்ப்பன், இட்டெடு, ஆழங்கால்பட்டு, தட்டில்லை, பொசியாதபடி எனப்பலவாறுள்ளன. (திருப். பெரிய. பக். 50, 90, 140, 132, 335.....) மேலும் இவரது வியாக்கியானங்களில் புதிய சொல்லாட்சிகள் (அகம்படியார், படுக்கைப்பற்று, நீர்மை, சிலுக்கிடாதே.....) போன்ற வகைகளையும், பெறுகை, போகை, என்கை, சொரிகை, கலக்குகை போன்ற பல சொற்களையும் அடிக்கடி பயன்படுத்துவதுடன் ஏன்? என்ன? என்னென்ன? போன்ற வினாச் சொல்வடிவங்களையும் அடிக்கடி பயன்படுத்துகின்றமையும் இங்கு நோக்கத்தக்கது. “வியாக்கியானங்கள் பேச்சு நடைபில் அமைந்துள்ளன. கொச்சைமொழிகள் விரவியுள்ளன. இவற்றிலும் ஒருவகை அழகும் ஆற்றலும் வெளிப்படுகின்றன.” என இவ்வுரைநடை குறித்து மு. வை. அரவிந்தன் அவர்கள் கருத்துரைக்கின்றார்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருப்பாவை மூவாயிரப்படி உரையில் விளக்கங் கருதியும், ஒப்பீடு கருதியும், வைணவ சமய ஈடுபாடு கருதியும், வடமொழிச் சுவோகங்களை முழுவதுமாகவோ, தொடராகவோ, மேற்கோள் காட்டி விளக்குகிறார். வட மொழிச் சொற்களை மட்டுமல்லாமல் வடமொழிப் பாடலடிகளையும் அவர் எடுத்துக்காட்டுவதன் மூலம் அவரின் வடமொழிப்பயிற்சி நன்கு வெளிப்படக்காணலாம். இதிலிருந்து வடமொழிச்செல்வாக்கு வைணவ மரபிலே எந்தளவிற்கு ஆழமாக வேரூன்றி இருக்கின்றது என்று உணர முடிகின்றது.

பெரியவாச்சான் பிள்ளையின் பேருரையினைப் படிக்கும் போது அவருக்கு மூல நூலாசிரியராகிய ஆண்டாள்பால் எவ்வளவு ஆழமான பற்று இருந்தது என்பது நன்கு புலனாகின்றது. அதன் விளைவுதான் அவரைத் திருப்பாவைக்கு மிக நீண்ட அவதாரிகை எழுதும் வண்ணம் தூண்டியது எனலாம். வான்மீகி இராமாயணம், மகாபாரதம், விஷ்ணுபுராணம், உபநிடதங்கள் போன்றவற்றிலிருந்தும், நாலாயிரத்திவ்விய பிரபந்தத்திலிருந்தும் மூல நூலாசிரியரின் எண்ணங்களிற்கு வலுவூட்டும் தொடர்களையும், கருத்துக்களையும் பெரியவாச்சான் பிள்ளை எடுத்துக்காட்டி

விளக்கியுள்ளார். இதிலிருந்து திருப்பாவையின் உயர்வைக் காட்டுவதே இவரின் நோக்கமாக அமைந்துள்ளது என்பது கண்கூடு.

மேலும் இவர் தம்முடைய மூவாயிரப்படி உரையில் சொற்பொருளை விளங்கும் போதும், ஒரு சொல்லுக்கு பல பொருளைக் குறிப்பிடும் போதும், அவதாரிகையினை உரைக்கும் போதும், உவமைகளைக் கூறிக் கருத்துரைக்கும் போதும் அவருடைய உரைத்திறன் நன்கு வெளிப்பட்டு நமக்கு வியப்பை ஏற்படுத்துகின்றது. இதிலிருந்து அவர் தம் உரையில் தாம் வாழ்ந்த காலத்துப் பண்பாட்டையும் இணைத்துச் சொல்லும் பாங்கினையும் காண முடிகின்றது.

துணை நின்ற நூல்கள்:

1. அருணாசலம் . மு. (1970) தமிழ் இலக்கிய வரலாறு – பதினமூன்றாம் நூற்றாண்டு, தி. பார்க்கர், சென்னை.
2. மோகன். இரா. இ. சொக்கலிங்கம். ந (2003) உரைமரபுகள் மணிவாசகர் பதிப்பகம், சிதம்பரம்.
3. லட்சுமிநாராயணன். கே. சி. (2005) வேதங்களை ஏற்றிப் போற்றும் தமிழ் இலக்கியங்கள், எல். கே. எம். பப்ளிகேசன், சென்னை.
4. செல்வநாயகம் வி. (1957) தமிழ் உரைநடை வரலாறு, சும்பகோணம்.
5. தாமோதரனார் .கு (1981) திருவாய்மொழித்திறன், பாரிநிலையம், சென்னை.
6. நாலாயிரத்திவ்விய பிரபந்தம் பாகம் 1, பாகம் 2 (1984) தி. லிட்டில் பிளவர் கம்பனி சென்னை.